

POSELSTVÍ

K 1. SVĚTOVÉMU DNI DĚTÍ

25.–26. května 2024

Milé holky a milí kluci,

blíží se váš první světový den, který se bude konat v Římě 25. a 26. května. Proto vám posílám toto poselství a jsem rád, že ho můžete přijmout, děkuji všem, kdo vám ho zprostředkují.

Především se obracím na *každého osobně*, na tebe, drahé děvče, na tebe, drahý chlapče, protože „jsi vzácný“ v Božích očích (Iz 43,4), jak nás učí Bible a jak to mnohokrát ukázal Ježíš.

Zároveň posílám toto poselství *všem*, protože jste všichni důležití a protože *společně*, blízcí i vzdálení, projevujete touhu každého z nás růst a obnovovat se. Připomínáte nám, že jsme všichni dětmi, bratry a sestrami, a že nikdo nemůže existovat bez toho, že by ho někdo přivedl na svět, ani růst, aniž by měl bližní, které může milovat a od nich přijímat lásku (srov. enc. *Fratelli tutti*, 95).

A tak vy, holky a kluci, jste radostí pro vaše rodiče a vaše rodiny a také pro lidstvo a církve, v níž jsme každý článkem dlouhého řetězu, který jde z minulosti do budoucnosti a pokrývá celou zemi. Proto vám doporučuji, abyste vždy pozorně poslouchali vyprávění dospělých – vašich maminek, tátů, prarodičů a praprarodičů! A zároveň nezapomínali na ty z vás, ještě tak mladé, kteří se již potýkají s nemocemi a těžkostmi, v nemocnici, nebo doma, na ty, kteří jsou obětí války a násilí, na ty, kteří trpí hladem a žízní, na ty, kteří žijí na ulici, na ty, kteří jsou nuceni být vojáky nebo utíkají jako uprchlíci, odloučení od svých rodičů, na ty, kteří nemohou chodit do školy, na ty, kteří jsou obětí zločineckých gangů, drog nebo jiných forem otroctví a zneužívání. Zkrátka všechny děti, kterým je dětství i v této době krutě ukradeno. Naslouchejte jim, vlastně naslouchejme jim, protože ve svém utrpení k nám promlouvají o skutečnosti, očima očistěnými slzami a s houževnatou touhou po dobru, která se objevuje v srdci těch, kdo skutečně viděli, jak ošklivé je zlo.

Moji malí přátelé, abychom obnovili sebe i svět, nestačí, abychom byli spolu mezi sebou. Je třeba být sjednoceni s Ježíšem. Od něho dostáváme velikou odvahu, on je vždy nablízku, jeho Duch nás předchází a doprovází na cestách světa. Ježíš nám říká: „Hle – všechno tvořím nové!“ (Zj 21,5). To je verš, který jsem vám vybral jako ústřední téma 1. světového dne dětí. Tato slova nás vyzývají, abychom se stali obratnými jako děti, které chápou novoty, jež v nás a kolem nás probouzí Duch Svátý. S Ježíšem můžeme snít o novém lidství a usilovat o společnost, která bude bratrštější a pozornější k našemu společnému domovu. Začněme od jednoduchých věcí, jako například pozdravit, požádat o dovolení, omluvit se nebo poděkovat. Svět se proměňuje především skrze malé věci, nestydme se dělat jen malé kroky. Naše nepatrnost nám naopak připomíná, že jsme křehcí a potřebujeme jedni druhé, jako údy jednoho těla (srov. Řím 12,5; 1 Kor 12,26).

A je toho ještě víc, drahé děti, člověk vlastně ani nemůže být šťastný sám, protože radost roste do té míry, do jaké ji sdílíme. Přichází s vděčností za dary, které jsme dostali a o které se na oplátku dělíme s ostatními. Když si to, co jsme dostali, necháváme jen pro sebe, nebo dokonce děláme scény, abychom dostali ten či onen dárek, zapomínáme, že největším darem jsme my sami, jedni pro druhé. Jsme „Božím darem“. Ostatní dary jsou potřebné, to ano, ale jen proto, abychom byli spolu. Pokud je k tomu nepoužijeme, budeme stále nespokojeni a nikdy nebudeme mít dost.

Ale když jsou lidé spolu, je všechno úplně jiné! Pomyslete na své přátele – jak je hezké být s nimi doma, ve škole, ve farnosti, v oratoři, všude... hrát si, zpívat, objevovat nové věci, bavit se, všichni společně, nenechat nikoho stranou. Přátelství je nádherná věc a roste jen tím, že se sdílíme, odpouštíme si, trpělivě, odvážně, kreativně, s fantazií, beze strachu a bez předsudků.

A nyní vám chci světit jedno důležité tajemství. Abyste byli opravdu šťastní, musíte se modlit, hodně a každý den, protože modlitba nás spojuje přímo s Bohem, naplňuje naše srdce světlem a vřelostí a pomáhá nám dělat všechno s důvěrou a pokojem. I Ježíš se stále modlil k Otci. A víte, jak mu říkal? Ve svém jazyce mu jednoduše říkal *Abba*, to znamená *Tatí* (srov. Mk 14,36). I my to tak dělejme! Budeme ho cítit stále nablízku. Sám Ježíš nám to přislíbil, když řekl: „Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“ (Mt 18,20).

Milé holky a kluci, jistě víte, že se v květnu sejdeme v Římě v hojném počtu s vámi, kteří přijedete z celého světa! A tak, abychom se dobře připravili, doporučuji, abychom se modlili stejnými slovy, jaká nás naučil Ježíš – *Otče náš*. Modlete se ho každé ráno a každý večer a pak také v rodině, se svými rodiči, bratry, sestrami a prarodiči. Ale ne jako říkanku, to ne! Myslete přitom na slova, která nás Ježíš učil. Ježíš nás zve, abychom spolu s ním byli hlavními hrdiny tohoto Světového dne dětí, abychom s ním tvořili nový svět, lidštější, spravedlivější a pokojnější.

On, který se obětoval na kříži, aby nás všechny shromáždil v lásce, on, který zvítězil nad smrtí a smířil nás s Otcem, chce skrze nás pokračovat ve svém díle v církvi. Přemýšlejte o tom, zejména ti z vás, kteří se připravujete na první svaté přijímání.

Drazí, Bůh, který nás odjakživa miluje (srov. Jer 1,5), na nás shlíží pohledem lásky jako nejlaskavější z tatínků a nejněžnější z maminek. On na nás nikdy nezapomíná (srov. Iz 49,15) a každý den nás provází a obnovuje svým Svatým Duchem.

Spolu s Pannou Marií a svatým Josefem se modleme:

Přijď, Duchu Svatý,
ukaž nám svou krásu,
která se odráží ve tvářích dětí země.

Přijď, Ježíši,
který tvoříš všechno nové,
ty jsi cesta, která nás dovede k Otci,
přijď a zůstavej s námi.

Amen.

Řím, Sv. Jan v Lateránu 2. března 2024.

FRANTIŠEK